

„Maga számára és lopva zenélt csak” Arany János - így írja Tamburás öreg úr című versében. Nem gondolta talán, hogy kézzel írott daloskönyvét kíváncsian forgatják majd a 21. századi utódok, és felfedezik benne azt a 19 dalt, amit ő maga komponált.

Így akár zeneszerzőként is számon tarthatjuk a 19. század sokoldalú költőjét, bár nyilván nem véletlen, hogy pályafutása nem ebben az irányban teljesedett ki. Lehet, hogy tudta, milyen nehéz a zeneszerzők élete?

Különösen az ifjú zeneszerzőké. Hisz nekik ahhoz, hogy felmutassák tehetségüket, el kell jutniuk a nagy koncerttermekbe. Ott azonban olyan vetélytársak állnak, mint Bach és Debussy. Vagyis meglehetősen összetett folyamat a kortárs komponistának beférkőzni a közönség szívébe – a közönségébe, amely talán kevésbé fogékony az újra, mint a korábbi századok hallgatósága: a maiak az újdonságban is ragaszkodnak a dallamhoz és a harmóniához.

Mi itt, a Zeneakadémián küldetésünknek tartjuk, hogy elősegítsük az új művek születését. A zeneszerzői versenyek ennek fontos eszközei, és alapítónk, Liszt Ferenc óta intézményünk életének hagyományos és szerves részei. Évszázados tradíciót folytatunk ma este: művészeti hátszínre teremtünk az ifjú tehetségeknek, hogy a közönség elé kerülhessenek, elindulhassanak azon az úton, hogy egyszer majd csodálatra méltó, ünnepezt klasszikusokká válhassanak maguk is.

Büszkeséggel tölt el valamennyiünket, hogy a ma esti hangversenyen olyan műveket mutathatunk be Önöknek, amelyek méltó társai a ma már klasszikusnak számító alkotásoknak, és megállják a helyüket a koncertszínpadokon. Úgy érezzük, az Arany János Zeneszerzőversennyel méltó módon tisztelgetünk a lenyűgöző műveltségű Arany János emléke előtt. És azt is bizonyíthatjuk, hogy mai világunk fiatal zeneszerzői hidat képeznek tradíció és progresszió között, változatosságot kínálnak, miközben a kortárs zenének sem kell feltétlenül hiányolnia azt, amit a közönség annyira szeret: a dallamot és a harmóniát.